

Forslagsstillerne kan allerede derfor ikke tiltræde det af Ministeren for Handel og Industri udarbejdede Udkast til Forlængelse af Loven. Dette Udkast gaar nemlig ikke ud paa en Afvikling, men snarere paa en Befæstelse af den bestaaende Ordning, idet § 9 bestemmer, at den foreslaaede Lov, der ikke paa væsentlige Punkter adskiller sig fra Loven af 31. December 1933, skal være gældende i 2 Aar, nemlig indtil Udgangen af December 1936.

Efter vor Opfattelse er en Afvikling endog forudsat fra Lovgivningsmagtens Side ved Bestemmelserne i den gældende Lovs § 7, som fastsætter, at der med Henblik paa Spørgsmaalet om Afvikling af Valutaforanstaltningerne skal nedsættes et Udvalg, der skal afgive Indstilling om de Foranstaltninger af økonomisk og handelspolitisk Karakter m. v., som eventuelt vil kunne træde i Stedet for de i Henhold til Loven truffne Bestemmelser.

Vi mener dernæst, at en Afvikling af den gældende Valutaordning er gennemførlig, idet Valutakontorets Virksomhed gaar langt ud over, hvad der er paakrævet af Hensyn til Lovens Formaal. De nugældende Importrestriktioner lægger dansk Udenrigshandel ind under snævre Baand, der gør det i høj Grad vanskeligt at finde nye Veje for Danmarks Vareomsætning med Udlandet, og den fremmer Produktionsformer i Indlandet, der vil kunne blive farlige for vort Lands Økonomi i Fremtiden, idet de i en Række Tilfælde kun vil kunne opretholdes ved omfattende Beskyttelsesforanstaltninger fra det Offentliges Side.

Vi peger endvidere paa, at hele Ordningen forhindrer enhver villedet Handelsvirksomheds naturlige Vækst, og at det ikke under det nuværende System vil være muligt i større Omfang at give Importtilladelse til nye Firmaer. Endvidere medfører Ordningen i stor Udstrækning en Fordyrelse af Importen, navnlig derigennem at enhver fornuftig Disponering fra Handelens Side besværliggøres af de skiftende Tildelingsprocenter for samme Varegruppe for samme Land i de forskellige Perioder.

Vi er af den Opfattelse, at Valuta-Kontoret ingen valutamæssig Berettigelse har, efter at man af andre Grunde har sænket Kronens Værdi.

Vi mener, at de handelspolitiske Fordele, man tror at erhverve gennem Valuta-Kontorets Herredømme over Importen, intet vejer mod den Skade, der samtidig tilføjes vor udenlandske Omsætning, navnlig gennem den Usikkerhed, som er en Følge af Valuta-Kontorets Indgriben og Indholdet af de Handelsoverenskomster og de periodiske Vareudvekslings-Aftaler, som Udlandet netop i Kraft af Valuta-Kontorets Myndighed kan paa-vinge os.

Vi er af den Overbevisning, at den danske Industri ved de gældende Toldsatser og Kronens Værdiforringelse har faaet en Beskyttelse, der ikke yderligere bør forøges ved direkte Importbegrænsning.

Vi betragter det som en Kendsgerning, at Danmark kun er i Stand til at forbedre de økonomiske Levevilkaar for Befolkningen gennem en forøget Udenrigs-Omsætning, og at dette ikke kan ske ved Importnedskæring og ved Vareudvekslings-Forretninger, der ødelægger den naturlige og i sig selv prisregulerende Handel, og som ikke danner noget Grundlag for en varig Eksport.

Naar vi ikke i medfølgende Afviklings-Forslag har draget den fulde Konsekvens af disse Synspunkter, skyldes det, at vi ikke efter Drøftelsen i det nedsatte Afviklingsudvalg har kunnet vente vore Ønsker gennemført, men at vi anser det for absolut nødvendigt for det samlede Erhvervslivs Fremtid, at Importreguleringens Afvikling under alle Omstændigheder paabegyndes. Vort Forslag sætter, skønt det langtfra er i Overensstemmelse med Handelsstandens Krav, dog visse Grænser for Valuta-Kontorets Virksomhed og anviser Vej til en fortsat Afvikling og en mere sagkyndig Ledelse af Importreguleringen for det kommende Aar.

Da vi finder, at Bestemmelserne vedrørende Indløsnings af Nationalbankens